

Authors' contribution

Wkład autorów:

- A. Study design/planning
zaplanowanie badań
- B. Data collection/entry
zebranie danych
- C. Data analysis/statistics
dane – analiza i statystyki
- D. Data interpretation
interpretacja danych
- E. Preparation of manuscript
przygotowanie artykułu
- F. Literature analysis/search
wyszukiwanie i analiza
literatury
- G. Funds collection
zebranie funduszy

ORIGINAL ARTICLE

JEL Code: F13, F15

Submitted: July 2024

Accepted: September 2024

Tables: 0

Figures: 0

References: 32

ORYGINALNY ARTYKUŁ
NAUKOWY

Klasyfikacja JEL: F13, F15

Zgłoszony: lipiec 2024

Zaakceptowany: wrzesień
2024

Tabele: 0

Rysunki: 0

Literatura: 32

REGIONAL COMPREHENSIVE ECONOMIC PARTNERSHIP AND
EUROPEAN UNION IN ASIA – INDIA AS REGIONAL DETERMINANT?

REGIONALNE KOMPLEKSOWE PARTNERSTWO GOSPODARCZE
I UNIA EUROPEJSKA W AZJI – INDIE JAKO REGIONALNY CZYNNIK
DETERMINUJĄCY?

Raviprasad Narayanan^{1(A,E,F)}

¹ Center for East Asian Studies, Jawaharlal Nehru University, India

¹ Centrum Studiów Wschodnioazjatyckich, Uniwersytet Jawaharlala Nehru, Indie

Citation: Narayanan, R. (2024). Regional Comprehensive Economic Partnership and European Union in Asia – India as regional determinant? / Regionalne Kompleksowe Partnerstwo Gospodarcze i Unia Europejska w Azji – Indie jako regionalny czynnik determinujący? *Economic and Regional Studies*, 17(4), 600-613. <https://doi.org/10.2478/ers-2024-0033>

Abstract

Subject and purpose of work: Inner dynamics influence external processes of economic interaction between nations, trading blocs, and multilateral institutions. The flexibility and internal cohesion of domestic decision-making mechanisms creates conditions of forging ahead or adoption of stasis as reflex position during negotiations. The research article seeks to explain the policy making and reflex postures of India towards trade negotiations while seeking economic alliances to further commercial prosperity for the world's largest democracy in population terms with the European Union. The inherent dynamism comes forward in economic policy making, exemplified by multiple channels and influences leading to fruition of acknowledging benefits over inertia.

Materials and methods: A Comprehensive Economic Partnership with EU augurs national stolidity giving way to mutual economic interests beneficial, and a micro-macro linkage approach provides theoretical ballast to arguments made.

Results: Pervasive regional differences and profound institutional economic crises with periodic flourishes of integration with global compacts are desultory. Bureaucracies in some countries are apprehensive of the encroaching of the market on their assumed decline in positional power within the political framework.

Conclusions: The study suggests that institutional policy making regarding India is stuck in rigmarole of delay and dither by preventing innate regional wants to deepen commercialism by taking refuge in a plethora of rules, many incomprehensible and not in synchrony with contemporary times.

Keywords: multilateralism, institutional policy, regional diplomacy, economic partnership, domestic determinants

Streszczenie

Przedmiot i cel pracy: Wewnętrzna dynamika wpływa na zewnętrzne procesy interakcji gospodarczych między narodami, blokami handlowymi i instytucjami wielostronnymi. Elastyczność i wewnętrzna spójność krajowych mechanizmów decyzyjnych stwarza warunki do pójścia naprzód lub przyjęcia zastoju jako odruchowej pozycji podczas negocjacji. Artykuł badawczy ma na celu wyjaśnienie polityki i odruchowej postawy Indii wobec negocjacji handlowych podczas poszukiwania sojuszy gospodarczych w celu dalszego dobrobytu handlowego dla największej demokracji na świecie pod względem liczby ludności z Unią Europejską. Nieodłączny dynamizm ujawnia się w kształtowaniu polityki gospodarczej, czego przykładem są liczne kanały i wpływy prowadzące do osiągnięcia korzyści wynikających z inercji.

Materiały i metody: Kompleksowe Partnerstwo Gospodarcze z UE wróży narodową stabilność ustępującą miejsca wzajemnym interesom gospodarczym, a podejście mikro-makro zapewnia teoretyczny balast dla przedstawionych argumentów.

Wyniki: Wszeghobecne różnice regionalne i głębokie instytucjonalne kryzysy gospodarcze z okresowym rozkwitem integracji z globalnymi porozumieniami są sporadyczne. Biurokracja w niektórych krajach obawia się wkraczania rynku na ich zakładany spadek pozycji w ramach politycznych.

Wnioski: Badanie wskazuje, że instytucjonalne kształtowanie polityki w odniesieniu do Indii utknęło w rutynie opóźnień i wahań, zapobiegając wrodzonym potrzebom regionalnym i pogłębiając komercjalizację poprzez szukanie schronienia w mnogości przepisów, z których wiele jest niezrozumiałych i nieprzystających do czasów współczesnych.

Słowa kluczowe: multilateralizm, polityka instytucjonalna, dyplomacja regionalna, partnerstwo gospodarcze, uwarunkowania krajowe

Address for correspondence / Adres korespondencyjny: Raviprasad Narayanan (ORCID: 0000-0001-5862-8659; raviprasad.narayanan@gmail.com), Center for East Asian Studies, Jawaharlal Nehru University, 110067, New Delhi, India.

Journal included in: AgEcon Search; AGRO; Arianta; Baidu Scholar; BazEkon; Cabell's Journalytics; CABI; CNKI Scholar; CNPIEC – cnpLINKer; Dimensions; DOAJ; EBSCO; ERIH PLUS; ExLibris; Google Scholar; Index Copernicus International; J-Gate; JournalTOCs; KESLI-NDSL; MIAR; MyScienceWork; Naver Academic; Naviga (Softweco); Polish Ministry of Science and Higher Education; QOAM; ReadCube, Research Papers in Economics (RePEc); SCILIT; Scite; Semantic Scholar; Sherpa/RoMEO; TDNet; Ulrich's Periodicals Directory/ulrichsweb; WanFang Data; WorldCat (OCLC); X-MOL.

Copyright: © 2024, Raviprasad Narayanan. Publisher: John Paul II University in Białą Podlaska, Poland.

Introduction

Regional Comprehensive Economic Cooperation (RCEP) describes in entirety the processes of economic globalization with multiple regional contours. As a large process with innate typologies, developing countries assess opportunities of future as embedded with insecurities, indecipherable initially and convenient possibilities, accepted. For the European Union (EU), decades of multilateral experience came from European Economic Community (EEC) and European Coal and Steel Community (ECSC) deliberations, creating familiarity and necessary convivial temperament to further institutionalize common commercial traits into a super entity – the EU.

This article makes arguments that laud EU and, as counter posit, the distance Asia has to condition itself to create an economic multilateral version with many variants that possess commonalities. With three economies – China, Japan and India – in the top 10 list of largest economies in 2024 (World Economic Outlook 2024), Asia reveals a familiar pattern of ‘real’ and ‘actual’ being tangibly similar with striking dissimilarities. The ‘real’ is the recognition of four members of the EU in the top 10 – Germany, United Kingdom, France and Italy are in the list due to their historical trajectories to promote comprehensive domestic economic growth, encouraging a commercial astuteness that evolved over centuries, with positive and negative characteristics.

The EU and its economic success presents an idyll Asia desires, yet uncertain about who will eventually persevere in global trade flows – geographical institutionalism or varied expressions of regional clusters with common trading agenda. The EU understands the social impacts of economic globalization that resonate with concerns expressed about profiteering by a few who neglect or ignore the rest. Despite these valid fears, China and India, the most populous countries in the world, have accepted domestic economic transformations applying methodologies of technical, managerial and scientific acquaintance promoted by the EU.

The postulations in text adhere to describing ‘real’ with existing continuum, mostly ephemeral. A contrast is the EU in its few decades as an exemplar of common aspirations translated by creating economic togetherness with a common political leitmotif, democracy. Asia differs, and the author explains the multiple nuances of RCEP to region and EU fathoming the requisite necessities and complexities. A brief literature of written material on subject suffices, to provide ballast to arguments made. The EU in its early days stoked a western European acceptance of common norms for all members, which had effect of keeping strong regional assertions in economic matters away from public discourse largely. This appears to have changed after the rather hasty decision of the United

Wstęp

Regionalna Kompleksowa Współpraca Gospodarcza (RCEP) opisuje w całości procesy globalizacji gospodarczej o wielu regionalnych konturach. Jako duży proces z wrodzonymi typologiami, kraje rozwijające się oceniają szanse na przyszłość jako osadzone w niepewności, początkowo niemożliwe do rozszyfrowania i dogodne możliwości, zaakceptowane. W przypadku Unii Europejskiej (UE) dziesięciolecia wielostronnego doświadczenia wynikały z obrad Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (EWG) i Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali (EWWiS), tworząc znajomość i niezbędny towarzyski temperament do dalszej instytucjonalizacji wspólnych cech handlowych w super podmiot – UE.

Niniejszy artykuł przedstawia argumenty, które chwałą UE i, jako kontrargument, dystans Azji, który musi się uwarunkować, aby stworzyć wielostronną wersję gospodarczą z wieloma wariantami, które mają wspólne cechy. Z trzema gospodarkami – Chinami, Japonią i Indiami – na liście 10 największych gospodarek w 2024 r. (World Economic Outlook 2024), Azja ujawnia znajomy wzorzec „rzeczywistego” i „faktycznego”, który jest namacalnie podobny z uderzającymi różnicami. „Rzeczywiste” jest uznanie czterech członków UE w pierwszej dziesiątce – Niemcy, Wielka Brytania, Francja i Włochy znalazły się na liście ze względu na ich historyczne trajektorie promowania kompleksowego krajowego wzrostu gospodarczego, zachęcając do komercyjnej zręczności, która ewoluowała przez wieki, z pozytywnymi i negatywnymi cechami.

Unia Europejska i jej sukces gospodarczy stanowią idyllę, której Azja pragnie, ale nie ma pewności, kto ostatecznie utrzyma się w globalnych przepływach handlowych – instytucjonalizm geograficzny czy różnorodne przejawy regionalnych klastrów ze wspólną agendą handlową. UE rozumie społeczne skutki globalizacji gospodarczej, które współbrzmia z obawami wyrażanymi o czerpanie zysków przez nielicznych, którzy zaniedbują lub ignorują resztę. Pomimo tych uzasadnionych obaw, Chiny i Indie, najbardziej zaludnione kraje na świecie, zaakceptowały krajowe transformacje gospodarcze, stosując metodologię wiedzy technicznej, zarządczej i naukowej promowane przez UE.

Postulaty zawarte w tekście dotyczą opisu „rzeczywistego” z istniejącym kontinuum, w większości efemerycznym. Kontrastem jest UE w jej kilku dekadach jako przykład wspólnych aspiracji przełożonych na tworzenie wspólnoty gospodarczej ze wspólnym politycznym motywem przewodnim, demokracją. Azja różni się, a autor wyjaśnia wiele niuansów RCEP dla regionu i UE, rozumiejąc niezbędne potrzeby i złożoność. Krótka literatura pisemna na ten temat wystarczy, aby zapewnić balast dla przedstawionych argumentów. UE na początku swojego istnienia podsycała zachodnioeuropejską akceptację wspólnych norm dla wszystkich członków, co skutkowało utrzymaniem silnych regionalnych

Kingdom to leave the EU with a political fig leaf named 'Brexit'. To the EU, the example of regionalism of the Association of South East Asian Nations (ASEAN) and other established multilateral forums, ostensibly, for economic integration are laudable efforts with decades of structural existence and relevance. The vacuum that emerges is South Asia, where India, as the world's fifth largest economy, geographically resides in a region that is not very comfortable with its maximum potestatem (maximum power) behavioral attitude. For the EU and ASEAN especially, India is very crucial in deciphering critical economic decisions taken to maintain its economic growth, although it is the case that there are significant multilateral interactions.

Literature review

The available literature on themes related to research is several, representing a global episteme. To Goff and Dunne (2004), identity of a nation-state is not to be seen as a categorization where it is immutable. This leads to interpretations of whether inflexible methodological positions are amenable to gradual changes at the empirical and therefore methodological level, and, to be inferred, does a discourse on forging a common economic identity become a cabalistic approach to conducting commercial interactions with nonmembers of group? A rational perspective with a streak of cynicism asks whether 'Asian regionalism' is to be questioned since Occidentalism has claimed the togetherness of nations for economic purposes as being very European (Beeson and Stubbs, 2012), which arises from lingering questions about parts within Asia being disputed and contested by claimants who are neighbors. (Goff and Dunne, 2004)

A definable geographical area, with its history, geographical particulars, and linguistic continuity lends 'regionalism' a quality of recognition. Over time, a region is recognized for a commonality of linkages stemming from trade and commercial exchanges, creating dense societal bonds, not merely restricted to trade. Hettne (2000) and Katzenstein (2018) had conflated 'regionalism' to 'globalism' with globalization a visible expression of regionalism on a vast template. From the above, it is discerned that history, plays a deterministic role with its 'context', 'processes' and 'distinctive geography' (Soderbaum and Shaw, 2003) determining how a 'region' develops commercial strengths, identifiable by products transacted in different places.

Regionalism as theory and practice has a multidimensional quality, making the 'relative' success

twierzeń w sprawach gospodarczych z dala od dyskursu publicznego.

Wydaje się, że zmieniło się to po dość pochopnej decyzji Wielkiej Brytanii o opuszczeniu UE z politycznym listkiem figowym o nazwie „Brexit”. Dla UE przykład regionalizmu Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN) i innych ustanowionych forów wielostronnych, rzekomo w celu integracji gospodarczej, to godne pochwały wysiłki o dziesięcioleciach strukturalnego istnienia i znaczenia. Próżnia, która się wyłania, to Azja Południowa, gdzie Indie, jako piąta co do wielkości gospodarka na świecie, geograficznie znajdują się w regionie, który nie czuje się zbyt komfortowo z postawą maximum potestatem (maksymalnej potęgi). Zwłaszcza dla UE i ASEAN Indie mają kluczowe znaczenie w podejmowaniu krytycznych decyzji gospodarczych mających na celu utrzymanie wzrostu gospodarczego, chociaż istnieją znaczące interakcje wielostronne.

Przegląd literatury

Dostępna literatura na tematy związane z badaniami jest liczna i reprezentuje globalną episteme. Według Goffa i Dunne (2004) tożsamość państwa narodowego nie powinna być postrzegana jako kategoryzacja, w której jest niezmienna. Prowadzi to do interpretacji, czy nieelastyczne stanowiska metodologiczne są podatne na stopniowe zmiany na poziomie empirycznym, a tym samym metodologicznym, oraz, co należy wywnioskować, czy dyskurs na temat wykuwania wspólnej tożsamości gospodarczej staje się kabalistycznym podejściem do prowadzenia interakcji handlowych z osobami niebędącymi członkami grupy? Racjonalna perspektywa z domieszką cynizmu pyta, czy „regionalizm azjatycki” powinien zostać zakwestionowany, ponieważ okcydentalizm twierdził, że wspólnota narodów dla celów gospodarczych jest bardzo europejska (Beeson and Stubbs, 2012), co wynika z utrzymujących się pytań o części Azji, które są sporne i kwestionowane przez pretendentów, którzy są sąsiadami. (Goff i Dunne, 2004).

Definiowalny obszar geograficzny, z jego historią, szczegółami geograficznymi i ciągłością językową nadaje „regionalizmowi” jakość uznania. Z biegiem czasu region jest rozpoznawany ze względu na wspólne powiązania wynikające z handlu i wymiany handlowej, tworząc gęste więzi społeczne, nie ograniczające się jedynie do handlu. Hettne (2000) i Katzenstein (2018) połączyli „regionalizm” z „globalizmem”, przy czym globalizacja jest widocznym wyrazem regionalizmu na szerokim szablonie. Z powyższego wynika, że historia odgrywa deterministyczną rolę, a jej „kontekst”, „procesy” i „charakterystyczna geografia” (Soderbaum i Shaw, 2003) określają, w jaki sposób „region” rozwija swoje mocne strony handlowe, które można zidentyfikować na podstawie produktów sprzedawanych w różnych miejscach.

of the EU and ASEAN a plurality of economic interests creating a bloc identity, independent of the restrictions of other bloc interests. Complementing Soderbaum and Shaw (2003) are earlier works on deciphering whether a focus on theoretical constructs would give 'neo-institutionalism' a ballast. This interest in framing state as shorter bottom line, with market and institutional gravitas as longer side lines, was akin to an isosceles triangle in contrast to the scalene triangle attributes existing earlier, in which, three lines of different trajectories, did bring the state, market, and conditioning apparatus together as triangle with different vectoral strengths. The political strengths of a neo-realist approach with strong neo-liberal base for newer interconnections, creating regional institutions, was articulated by Mansfield and Milner in 1997.

Coming a decade after EU was created and after the reverberations following implosion of Soviet Union, the idea of EU as panacea to extant political and economic limitations was detailed by Bersick et al. (2006). Multi-level governance, dynamic market friendly bureaucracy policy making, were to become leitmotif of a regionalism ethos permeating through entire political spheres. Centrality of new institutional mechanisms leading to order in commercial investments and production of consumer goods envisaged by mostly western scholars gave multilateralism and its many examples a veneer of an emerging world order not plagued by hesitations and wariness of past where, security was the bulwark of state to state relations with ideological overtones (Kementerian 2023). Intense commercialism was advocated as acceptable solution agreeable to all state actors (Pierre 1993). Academic debates were intense as reflected by John J. Mearsheimer (1994) who had opined forcefully in his article, that institutions have minimal influence on state behaviour. This makes tireless efforts at creating regional institutions – economic and strategic – a chimera.

The large corpus of academic literature on regionalism, regional institutions, multilateralism, multilateral institutions need to be seen in the epoch of a post-cold war world expressing restraint in international commerce to become legitimized with new constructs of cooperation. The EU and former North Atlantic Free Trade Agreement (NAFTA), lent credence to an economic construction of a new order taking place, with most dynamic economies of East Asia not overemphasizing western interpretations of how economic interdependence could be, leading to the question: Is there an Asian way to regionalism and how could EU comprehend, possibilities, and the improbable? Technology has been a continuous want for Asian countries in their regional trade agreements with EU since the past few decades, especially after the WTO as both sides have all member states as adherents to international trade rules (Sachdeva 2007). With

Regionalizm jako teoria i praktyka ma wielowymiarową jakość, czyniąc „względny” sukces UE i ASEAN pluralizmem interesów gospodarczych tworzących tożsamość bloku, niezależną od ograniczeń innych interesów bloku. Uzupełnieniem prac Soderbauma i Shawa (2003) są wcześniejsze prace nad rozszyfrowaniem, czy skupienie się na konstrukcjach teoretycznych dałoby „neoinstytucjonalizmowi” balast. To zainteresowanie ujęciem państwa jako krótszej dolnej linii, z rynkiem i instytucjonalną grawitacją jako dłuższymi liniami bocznymi, przypominało trójkąt równoramienny w przeciwieństwie do istniejących wcześniej atrybutów trójkąta skalenego, w którym trzy linie o różnych trajektoriach łączyły państwo, rynek i aparat warunkujący jako trójkąt o różnych siłach wektorowych. Polityczne mocne strony neorealistycznego podejścia z silną neoliberalną podstawą dla nowszych wzajemnych powiązań, tworzących instytucje regionalne, zostały wyartykułowane przez Mansfielda i Milnera w 1997 roku.

Pojawiająca się dekadę po utworzeniu UE i po pogłosach po implozji Związku Radzieckiego, idea UE jako panaceum na istniejące ograniczenia polityczne i gospodarcze została szczegółowo opisana przez Bersick i in. (2006). Wielopoziomowe zarządzanie, dynamiczne, przyjazne rynkowi biurokratyczne kształtowanie polityki miały stać się motywem przewodnim etosu regionalizmu przenikającego przez wszystkie sfery polityczne. Centralne znaczenie nowych mechanizmów instytucjonalnych prowadzących do uporządkowania inwestycji komercyjnych i produkcji dóbr konsumpcyjnych, przewidywane głównie przez zachodnich uczonych, nadało multilateralizmowi i jego licznym przykładom okleinę wyłaniającego się porządku światowego, który nie był nękany wahaniem i ostrożnością z przeszłości, gdzie bezpieczeństwo było bastionem stosunków międzypaństwowych z ideologicznymi podtekstami (Kementerian 2023). Intensywny komercjalizm był zalecany jako rozwiązanie akceptowalne dla wszystkich podmiotów państwowych (Pierre, 1993). Debaty akademickie były intensywne, co odzwierciedla John J. Mearsheimer (1994), który w swoim artykule zdecydowanie stwierdził, że instytucje mają minimalny wpływ na zachowanie państw. Sprawia to, że niestrudzone wysiłki na rzecz tworzenia instytucji regionalnych – gospodarczych i strategicznych – stają się chimerą.

Obszerna literatura akademicka na temat regionalizmu, instytucji regionalnych, multilateralizmu i instytucji wielostronnych musi być postrzegana w epoce pozimnowojennego świata wyrażającego powściągliwość w handlu międzynarodowym, aby uzyskać legitymizację dzięki nowym konstrukcjom współpracy. UE i dawne Północnoatlantyckie Porozumienie o Wolnym Handlu (NAFTA) uwiarygodniły ekonomiczną konstrukcję nowego porządku, przy czym większość dynamicznych gospodarek Azji Wschodniej nie kładzie nadmiernego nacisku na zachodnie interpretacje tego, jak może wy-

its acknowledged economic growth in the last three decades, India is textbook study of basket economics evolving into software creator for ongoing digital economic transformation globally. The role of India as an economic dynamo in South Asia needs to be studied for its inherent strengths and weaknesses, where a regional approach is found lacking. This is where next section of the paper explains, in brief, an Asian path to regionalism.

Path to regionalism – Asia

Is regionalism in Asia different? Yes, for many variables and determinants. Population, to begin with, is synchronous to its geographical spread, with people belonging to different ethnicities, faiths, cultures, and recorded versions of many histories over the eons. Nations in Asia are a visible agglomeration of many traditions, ethnicities, and constantly evolving cultures, making 'identity' a restricted expression and even self-limiting. As a large continent from Turkey in the west to the Korean peninsula in the east and island countries in the Indian Ocean like Mauritius in the south to Mongolia in the north, Asia is from the tropical to temperate climatic zones. Societies are largely heterogeneous with modernity after colonial period, seeing the emergence of political cultures, especially parliamentary democracy, derived from the colonials. In linguistic terms, there is no single language to be ascribed to the whole of Asia, making the continent an effervescent geographical realm with hundreds of languages and thousands of dialects. Diversity in linguistic terms has knit together speakers of Burmese, Thai, Malay, Bahasa Indonesia, Tagalog, Vietnamese, English, Tamil, Mandarin and many widely spoken dialects together in Southeast Asia, with ASEAN as regional organisation.

Diversity in every stratum of assessment is seen in the manner by which nonconfrontational negotiations are conducted in every manner related to commercial aspects to regions and not wishing to be limited by extreme legalese. This is not to encourage the non-legal, and is Asian way of adhering to civilizational precepts since yore. The Cold War decades witnessed Asia going through its own ideological conflicts within and sponsored by non-Asian powers, stymieing economic well-being for most on the continent. This phase also saw establishment of ASEAN in August 1967, creating

glądać współzależność gospodarcza, co prowadzi do pytania: Czy istnieje azjatycka droga do regionalizmu i jak UE może zrozumieć, możliwości i to, co nieprawdopodobne? W ciągu ostatnich kilku dziesięcioleci kraje azjatyckie nieustannie poszukiwały technologii w swoich regionalnych umowach handlowych z UE, zwłaszcza po utworzeniu WTO, ponieważ obie strony mają wszystkie państwa członkowskie jako zwolenników międzynarodowych zasad handlu (Sachdeva 2007). Dzięki uznaniu wzrostowi gospodarczemu w ciągu ostatnich trzech dekad, Indie są podręcznikiem ekonomii koszykowej ewoluującej w twórcę oprogramowania dla trwającej cyfrowej transformacji gospodarczej na całym świecie. Rola Indii jako dynamo gospodarczego w Azji Południowej musi zostać zbadana pod kątem jej nieodłącznych mocnych i słabych stron, w których brakuje podejścia regionalnego. W tym miejscu następna część artykułu wyjaśnia w skrócie azjatycką drogę do regionalizmu.

Droga do regionalizmu – Azja

Czy regionalizm w Azji jest inny? Tak, ze względu na wiele zmiennych i determinantów. Populacja, po pierwsze, jest zsynchronizowana z jej geograficznym rozprzestrzenieniem się, z ludźmi należącymi do różnych grup etnicznych, wyznań, kultur i zarejestrowanych wersji wielu historii na przestrzeni eonów. Narody w Azji są widoczną aglomeracją wielu tradycji, grup etnicznych i stale ewoluujących kultur, co sprawia, że „tożsamość” jest wyrażeniem ograniczonym, a nawet samoograniczającym się. Jako duży kontynent od Turcji na zachodzie po Półwysep Koreański na wschodzie i kraje wyspiarskie na Oceanie Indyjskim, takie jak Mauritius na południu, po Mongolię na północy, Azja obejmuje strefy klimatyczne od tropikalnej do umiarkowanej. Społeczeństwa są w dużej mierze heterogeniczne z nowoczesnością po okresie kolonialnym, widząc pojawienie się kultur politycznych, zwłaszcza demokracji parlamentarnej, wywodzącej się z kolonialnych. Pod względem językowym nie ma jednego języka, który można by przypisać całej Azji, co sprawia, że kontynent ten jest tętniącym życiem obszarem geograficznym z setkami języków i tysiącami dialektów. Różnorodność językowa połączyła osoby posługujące się birmańskim, tajskim, malajskim, indonezyjskim, tagalog, wietnamskim, angielskim, tamilskim, mandaryńskim i wieloma powszechnie używanymi dialektami w Azji Południowo-Wschodniej, z ASEAN jako organizacją regionalną.

Różnorodność w każdej warstwie oceny jest widoczna w sposobie, w jaki niekonfrontacyjne negocjacje są prowadzone w każdy sposób związany z aspektami handlowymi dla regionów i nie chcą być ograniczane przez skrajne przepisy prawne. Nie ma to na celu zachęcania do pozaprawnych rozwiązań i jest azjatyckim sposobem przestrzegania cywilizacyjnych nakazów od dawien dawna. W dekadach zimnej wojny Azja przechodziła

economic commonalities without rancour and counter-splintering of effort for common welfare in economic terms for member countries of grouping. Where initially there were five founding members (Indonesia, Malaysia, Singapore, Thailand and Philippines) by late 1990s and first decade of this century, ASEAN had ten members with Brunei, Laos, Vietnam, Cambodia and Myanmar joining. There are two observers awaiting membership – East Timor and Papua New Guinea. These are an collective regional instinct to cultivate aspiring members to an ethos of fraternity working for economic betterment for all and not a focus on singularity above others.

The EU has quietly acknowledged ASEAN as a grouping not restrained by nonmembers demands for reciprocity on terms and conditions, not theirs! It could be argued that negative value features owing to colonialism and ideological suppositions leading to conflicts in several member states of ASEAN have as basic rubric never again (Acharya 2009). History of region in the Cold War era and overt influence of foreign powers in domestic politics, was akin to ASEAN members resentment at their sovereignty being whittled away by influential powers expending human resources for purposes alien to region. The economic necessities of the region were being conditioned by realities of security being at the forefront and rationality of wanting common discussions marked with informality and a requirement for pragmatism over only mathematical calculations of who gains how much and what will loser do! Just like EU, the ASEAN could be considered a success owing to adoption of multiple layers of interaction as foundation to create mutuality in commercial relations.

Track II processes are intrinsic to ASEAN (Capie and Evans, 2003), much like EU. The 'ASEAN Way' over decades gained acceptance of regionalism with a difference, where political commonality in all countries was not a primary essential condition for membership. Hence, democracies, monarchies, oligarchies, personality centric authoritarianism states make ASEAN unique (Juego, 2015). EU cognises. Central feature of Track II lies in academics, civil servants, retired diplomats, policy think tanks, and business interests organizations, coalescing to create ASEAN as epitome of federation behavior. These Track II dialogues play a significant role in making Track I interlocutions at highest levels more decisive. Permeation of an 'ASEAN Way' is seen in Asia Europe Meeting (ASEM) with 53 member countries as Track II inter-government mechanism discuss all contemporary issues of importance, including security. Beyond ASEM, the next section transits towards South Asia with India as very central to the EU in fashioning a new economic alternative to China in Asia.

przez własne konflikty ideologiczne wewnątrz i sponzorowane przez mocarstwa spoza Azji, co utrudniało dobrobyt gospodarczy większości kontynentu. Na tym etapie w sierpniu 1967 r. utworzono również ASEAN, tworząc podobieństwa gospodarcze bez urazy i przeciwdziałając rozszczepianiu wysiłków na rzecz wspólnego dobrobytu gospodarczego dla krajów członkowskich ugrupowania. Podczas gdy początkowo było pięciu członków–założycieli (Indonezja, Malezja, Singapur, Tajlandia i Filipiny), pod koniec lat 90. i w pierwszej dekadzie tego wieku ASEAN liczył dziesięciu członków, do których dołączyły Brunei, Laos, Wietnam, Kambodża i Myanmar. Dwóch obserwatorów oczekuje na członkostwo – Timor Wschodni i Papua–Nowa Gwinea. Jest to zbiorowy regionalny instynkt, który ma na celu kultywowanie aspirujących członków do etosu braterstwa działającego na rzecz poprawy sytuacji gospodarczej dla wszystkich, a nie skupiania się na pojedynczości ponad innymi.

UE po cichu uznała ASEAN za ugrupowanie nieskrępowane żądaniami wzajemności ze strony państw niebędących jej członkami na warunkach, które nie należą do nich! Można argumentować, że negatywne cechy wartości wynikające z kolonializmu i ideologicznych założeń prowadzących do konfliktów w kilku państwach członkowskich ASEAN mają jako podstawową rubrykę nigdy więcej (Acharya 2009). Historia regionu w erze zimnej wojny i jawny wpływ obcych mocarstw na politykę wewnętrzną, były podobne do pretensji członków ASEAN o to, że ich suwerenność została osłabiona przez wpływowe mocarstwa wydające zasoby ludzkie na cele obce regionowi. Potrzeby gospodarcze regionu były uwarunkowane realiami bezpieczeństwa na pierwszym planie i racjonalnością chęci wspólnych dyskusji naznaczonych nieformalnością i wymogiem pragmatyzmu, a nie tylko matematycznymi obliczeniami, kto ile zyska i co zrobi przegrany! Podobnie jak UE, ASEAN można uznać za sukces dzięki przyjęciu wielu warstw interakcji jako podstawy do stworzenia wzajemności w stosunkach handlowych.

Procesy ścieżki II są nieodłącznym elementem ASEAN (Capie i Evans, 2003), podobnie jak UE. „Droga ASEAN” przez dziesięciolecia zyskała akceptację regionalizmu z różnicą, w którym polityczna wspólność wszystkich krajów nie była podstawowym warunkiem członkostwa. Dlatego też demokracje, monarchie, oligarchie, państwa autorytarne skoncentrowane na osobowości sprawiają, że ASEAN jest wyjątkowy (Juego, 2015). UE uznaje. Główną cechą ścieżki II jest to, że naukowcy, urzędnicy służby cywilnej, emerytowani dyplomaci, polityczne think tanki i organizacje interesów biznesowych łączą siły, aby stworzyć ASEAN jako uosobienie zachowania federacyjnego. Dialogi w ramach ścieżki II odgrywają znaczącą rolę w nadawaniu bardziej zdecydowanego charakteru rozmowom na najwyższym szczeblu w ramach ścieżki I. Przenikanie „drogi ASEAN” jest widoczne w Asia Europe Meeting (ASEM) z 53 kra-

RCEP and India – opportunity or vacuum?

Since independence in 1947 until 1991, India remained a differential example of a country abandoning its civilizational traits of being welcoming to maritime and continental commercial interactions with other realms. The adoption of a new economic agenda came after realization that economic experiment of state controlled market determinants had failed, pushing country into being a permanent supplicant of World Bank and International Monetary Fund loans to avoid economic crisis.

The supply driven system in place with myriad rules enforced by government officials was to be replaced by market-determined demand and supply with prices to be regulated by mechanisms of probity. Coinciding with implosion of the Soviet Union and clarion calls for a comprehensive global trading system, India decided to transform itself from within and become part of international arrangements leading to sound economic growth stimulating balanced societal expectations of equality through rising incomes for all. Although the state as embodiment of politics and the market intrinsic are distinctive features, they cannot be totally separated, despite historical records of ideologies and personalities wanting to become determinants (Szreter, 2002). Szreter is to be seen in continuation to Kindleberger (1970), whose determinants were the inter-relationship between territoriality, loyalty and exclusivity, where legitimacy was monopoly of state in using force for reasons of enforcing absolute dominance (Kindleberger, 1970). For EU in past, history was decided, charted, created and enforced by the German phrase *nachtwachterstaat* – night watchman state – where law and order plus defence and foreign affairs are exclusive statist domain, with no role in trade matters.

Did India's economic reforms want this to be achieved after four and a half decades of privation in economic matters while remaining a ritual democracy (Pike and Salomonsen, 2020) with popular elections being held periodically abiding by Constitution? The EU has the daunting task of deciphering how India came to an existential economic predicament, while remaining faithful to the political culture of democracy. To understand the multiple variants that make accurate definition of India a difficult task, let us look at India as an economic entity that articulated its stated position on Cold War as being noncommittal to either side –

jami członkowskimi jako międzyrządowy mechanizm ścieżki II omawiający wszystkie współczesne ważne kwestie, w tym bezpieczeństwo. Poza ASEM, następną sekcją przechodzi do Azji Południowej z Indiami, które są bardzo ważne dla UE w tworzeniu nowej gospodarczej alternatywy dla Chin w Azji.

RCEP i Indie – perspektywy czy stracone możliwości?

Od czasu uzyskania niepodległości w 1947 r. do 1991 r. Indie pozostawały przykładem kraju, który porzucił swoje cywilizacyjne cechy bycia przyjaznym dla morskich i kontynentalnych interakcji handlowych z innymi krajami. Przyjęcie nowego programu gospodarczego nastąpiło po uświadomieniu sobie, że eksperyment gospodarczy polegający na kontrolowanych przez państwo determinantach rynkowych nie powiódł się, popychając kraj do bycia stałym petentem pożyczek Banku Światowego i Międzynarodowego Funduszu Walutowego w celu uniknięcia kryzysu gospodarczego.

Istniejący system oparty na podaży z niezliczonymi zasadami egzekwowanymi przez urzędników państwowych miał zostać zastąpiony przez popyt i podaż determinowane przez rynek, a ceny miały być regulowane przez mechanizmy uczciwości. Zbiegając się w czasie z implozją Związku Radzieckiego i wyraźnymi wezwaniem do stworzenia kompleksowego globalnego systemu handlowego, Indie postanowiły przekształcić się od wewnątrz i stać się częścią międzynarodowych ustaleń prowadzących do solidnego wzrostu gospodarczego stymulującego zrównoważone oczekiwania społeczne dotyczące równości poprzez rosące dochody dla wszystkich. Chociaż państwo jako ucieleśnienie polityki i nieodłączny rynek są charakterystycznymi cechami, nie można ich całkowicie oddzielić, pomimo historycznych zapisów ideologii i osobowości, które chciały stać się determinantami (Szreter, 2002). Szretera należy postrzegać jako kontynuatora Kinderbergera (1970), którego wyznacznikami były wzajemne powiązania między terytorialnością, lojalnością i wyłącznością, gdzie legitymizacja była monopolem państwa na użycie siły w celu egzekwowania absolutnej dominacji (Kindleberger, 1970). W przeszłości historia UE była określana, kreślona, tworzona i egzekwowana przez niemieckie określenie *nachtwachterstaat* – państwo stróża nocnego – gdzie prawo i porządek oraz obrona i sprawy zagraniczne są wyłączną domeną etatystyczną, bez roli w kwestiach handlowych.

Czy indyjskie reformy gospodarcze chciały to osiągnąć po czterech i pół dekadach niedostatku w kwestiach gospodarczych, pozostając jednocześnie rytualną demokracją (Pike i Salomonsen, 2020) z powszechnymi wyborami odbywającymi się okresowo zgodnie z konstytucją? UE stoi przed trudnym zadaniem rozszyfrowania, w jaki sposób Indie znalazły się w egzystencjalnej sytuacji gospodarczej, pozostając jednocześnie wier-

the capitalist US bloc and then communist USSR bloc. Veneer provided was adopting non-alignment as theoretical difference with new countries shaking away colonial moor and becoming independent nation-states with sovereignty and mostly political culture swearing by democratic values (Joshi, 1996).

India, in economic terms, displayed early enough where its proclivity towards creating a market where a state decided over market prevailed (Digby, 1982). Non-alignment was fig leaf to cover domestic economy transformation into a state decided trajectory of spending outlined by central mechanisms where Keynesian economics of supply deciding labour intensive projects stimulating basic economic growth (Keynes, 2009). This made India a country where state controlled ever aspect necessary for economic production – electricity, water, steel, coal, railways, highways, mining of resources, banking were all controlled by the state with intra-regional politics deciding where state investments were to be (Mahalanobis, 1962). A detailed explanation of how India's ongoing economic transformation with multi-spectral inherent domestic traits of a micro-macro approaches comprise next section.

Micro-Macro linkages – India

The comprehensive economic output through domestic manufacturing processes and seasonal harvests in agriculture determines the legitimacy of the electoral state in India. All states look to state representing political stability, societal concord, and visible economic prosperity. As a federal state, with many regions, ethnicities, languages, cultures, and histories, India has been continuously evolving as a nation-state with civilizational cultural moorings. Most evident are the patterns of economic realities underpinned by generations of commercial spectrums announcing themselves through geography and societal instincts of value attached. The micro-macro-linkages emerge here.

After independence in 1947, India's economy slowly began to gravitate towards a direction where the market was made subservient to state dictates and market regulations enforced by administrative fiat issued by central authorities. Federalism in the Constitution of India is not directly mentioned, with Article 1 stating that country is union of states (Constitution of India, 1950). Since 1991, economic reforms in India have succeeded not wholly, and, in a few sectors only like

nymi politycznej kulturze demokracji. Aby zrozumieć wiele wariantów, które sprawiają, że dokładna definicja Indii jest trudnym zadaniem, spójrzmy na Indie jako podmiot gospodarczy, który wyartykułował swoje stanowisko w sprawie zimnej wojny jako niezobowiązujące dla żadnej ze stron – bloku kapitalistycznego USA, a następnie bloku komunistycznego ZSRR. Okleiną było przyjęcie niezaangażowania jako teoretycznej różnicy z nowymi krajami otrząsającymi się z kolonialnego trzęsawiska i stającymi się niezależnymi państwami narodowymi z suwerennością i głównie kulturą polityczną przysięgającą na wartości demokratyczne (Joshi, 1996).

Pod względem gospodarczym Indie dość wcześnie wykazały skłonność do tworzenia rynku, na którym dominuje państwo (Digby, 1982). Niezaangażowanie było listkiem figowym, który miał przykryć transformację gospodarki krajowej w trajektorię wydatków wyznaczoną przez państwo za pomocą centralnych mechanizmów, w których keynesowska ekonomia podaży decydowała o pracochłonnych projektach stymulujących podstawowy wzrost gospodarczy (Keynes, 2009). To sprawiło, że Indie stały się krajem, w którym państwo kontrolowało każdy aspekt niezbędny do produkcji gospodarczej – elektryczność, woda, stal, węgiel, koleje, autostrady, wydobycie zasobów, bankowość były kontrolowane przez państwo, a polityka wewnątrzregionalna decydowała o tym, gdzie miały być inwestycje państwowe (Mahalanobis, 1962). Szczegółowe wyjaśnienie, w jaki sposób trwająca transformacja gospodarcza Indii z wieloaspektowymi nieodłącznymi krajowymi cechami podejścia mikro-makro, obejmuje następną sekcję.

Powiązania mikro-makro – Indie

Kompleksowa produkcja gospodarcza poprzez krajowe procesy produkcyjne i sezonowe zbiory w rolnictwie determinuje legitymizację państwa wyborczego w Indiach. Wszystkie stany szukają państwa reprezentującego stabilność polityczną, zgodę społeczną i widoczny dobrobyt gospodarczy. Jako państwo federalne, z wieloma regionami, grupami etnicznymi, językami, kulturami i historią, Indie nieustannie ewoluują jako państwo narodowe z cywilizacyjnymi korzeniami kulturowymi. Najbardziej widoczne są wzorce realiów gospodarczych, u podstaw których leżą pokolenia komercyjnych spektrów ogłaszających się poprzez geografii i społeczne instynkty przywiązania do wartości. Pojawiają się tutaj powiązania mikro-makro.

Po uzyskaniu niepodległości w 1947 r. gospodarka Indii powoli zaczęła zmierzać w kierunku, w którym rynek został podporządkowany dyktatowi państwa, a regulacje rynkowe egzekwowane były przez administracyjne fiat wydawane przez władze centralne. Federalizm w Konstytucji Indii nie jest bezpośrednio wspomniany, a Artykuł 1 stanowi, że kraj jest unią stanów (Konstytucja Indii, 1950). Od 1991 r. reformy gospodarcze w In-

telecommunications especially digital aspects where software creativity is at forefront of digital economic growth. Much appreciated this aspect is at times held back by local powerful variables like infrastructure and required educational skills for new-age economic parameters. Software companies adulated around the world, cringed at transportation bottlenecks and the variety of taxes that limit continued investments to keep a successful factor in India's economy constrained.

Correlating 'multilateralism' with aspects from history, the economic diplomacy practiced by ASEAN nation states could be termed as devising a strategy of forming vertical and horizontal unities. A significant part of regional institutions are described as beneficial to the domestic economy and its individual stakeholders. Unlike ASEAN (2023), South Asia's attempt with South Asian Association for Regional Cooperation (SAARC, 1987) as regional economic grouping never gained stimulus. The primary reason was political, with each economic gambit checked by caveats of 'security' and 'strategic' woven into discussions as theme. The 'dominance' of India was and is a constant refrain of most members of SAARC who share largely undecided boundaries with the world's most populous democratic country. Without going into the reasons motivating the apprehensions of many SAARC members towards India, it indicates a wellspring of 'negativity' towards the 'epitome' in the region. This is political opportunism, domestic and external, for several SAARC members by pointing out their internal economic shortfalls at 'epitome'. The EU is cognizant of SAARC with its limitations stemming from perhaps an absolute lack of trust building nonstate mechanisms, from within. When ASEAN is intrinsic to Asia Pacific Economic Cooperation (APEC), ASEAN Regional Forum (ARF), ASEAN Plus Three, East Asian Summit (EAS), the SAARC comes across as in perennial stasis.

If SAARC is known for entrepreneurship abilities with skills and success, it is largely from India such examples are from, as earlier mentioned, the new economy. This economic ballast on software has come accompanied by digital divides very revealing and each member of SAARC on a different digital wavelength. Financial institutions, especially banks from member countries of SAARC in each other's commercial operations are negligible, with cross-border investments going through scrutiny that places 'security' before 'economic necessity'. The 'idealist moralizer' and 'pragmatic dealmaker' India is considered in advanced economies finds itself flat footed in its own geographical region (Mukherjee and Malone, 2011). The South Asia Free Trade Association (SAFTA) has more than 470 items (Agreement on South Asia Free Trade Area, 2020) to be traded within region attracting minimum import taxes. Political perceptions and domestic insecurities have become determinants in stasis, becoming ballast to region for economic

diach nie powiodły się w całości, a jedynie w kilku sektorach, takich jak telekomunikacja, a zwłaszcza aspekty cyfrowe, w których kreatywność oprogramowania jest liderem cyfrowego wzrostu gospodarczego. Doceniany aspekt ten jest czasami powstrzymywany przez lokalne potężne zmienne, takie jak infrastruktura i wymagane umiejętności edukacyjne dla parametrów ekonomicznych nowej ery. Firmy programistyczne uwielbiane na całym świecie borykają się z wąskimi gardłami transportowymi i różnorodnymi podatkami, które ograniczają ciągle inwestycje, aby utrzymać udany czynnik w gospodarce Indii.

Korelując „multilateralizm” z aspektami historycznymi, dyplomację gospodarczą praktykowaną przez państwa narodowe ASEAN można określić jako opracowywanie strategii tworzenia pionowych i poziomych jedności. Znaczna część instytucji regionalnych jest opisywana jako korzystna dla gospodarki krajowej i jej poszczególnych interesariuszy. W przeciwieństwie do ASEAN (2023), próba Azji Południowej z Południowoazjatyckim Stowarzyszeniem Współpracy Regionalnej (SAARC, 1987) jako regionalnym ugrupowaniem gospodarczym nigdy nie zyskała impetu. Głównym powodem były względy polityczne, a każdy gambit ekonomiczny był kontrolowany przez zastrzeżenia „bezpieczeństwa” i „strategiczne” wplecione w dyskusje jako temat przewodni. „Dominacja” Indii była i jest stałym refrenem większości członków SAARC, którzy dzielą w dużej mierze niezdecydowane granice z najbardziej zaludnionym demokratycznym krajem na świecie. Nie zagłębiając się w powody motywujące obawy wielu członków SAARC wobec Indii, wskazuje to na źródło „negatywności” wobec „uosobienia” w regionie. Jest to polityczny oportunizm, wewnętrzny i zewnętrzny, dla kilku członków SAARC poprzez wskazywanie na ich wewnętrzne braki gospodarcze w „uosobieniu”. UE zdaje sobie sprawę z ograniczeń SAARC wynikających być może z absolutnego braku zaufania do budowania mechanizmów niepaństwowych od wewnątrz. Kiedy ASEAN jest nierozdzielnie związany ze współpracą gospodarczą Azji i Pacyfiku (APEC), Forum Regionalnym ASEAN (ARF), ASEAN Plus Three, Szczytem Wschodnioazjatyckim (EAS), SAARC wydaje się być w wieloletnim zastoju.

Jeśli SAARC jest znane ze zdolności przedsiębiorczych, umiejętności i sukcesów, to w dużej mierze z Indii takie przykłady pochodzą, jak wcześniej wspomniano, z nowej gospodarki. Temu ekonomicznemu balastowi na oprogramowaniu towarzyszyły bardzo widoczne podziały cyfrowe, a każdy członek SAARC nadawał na innej cyfrowej długości fali. Instytucje finansowe, zwłaszcza banki z krajów członkowskich SAARC, mają znikomy udział we wzajemnych operacjach handlowych, a inwestycje transgraniczne przechodzą kontrolę, która przedkłada „bezpieczeństwo” nad „konieczność ekonomiczną”. Indie, uważane za „idealistycznego moralizatora” i „pragmatycznego dealmakera” w zaawansowa-

commonalities to persevere over ballistic statements from personalities desiring popular acknowledgment for standing up to the 'epitome'. SAFTA is failure, as more than self-declared popular politicians, the inflexible rigid and orthodox bureaucracies have worked hard at regressing initiatives and introducing taxation rules, absolutely incomprehensible.

Question that arises is when ASEAN is world's fifth largest economy after the US, China and Japan and Germany at a collective USD 3.6 trillion in 2022 (ASEAN Statistical Highlights, 2023), why is SAARC lagging behind on all parameters – economic and social in particular? Within SAARC, India's trade with Afghanistan was USD 453.7 million in 2019, with Bangladesh at USD 7.9 billion the same year, Bhutan at USD 1.43 billion in 2018, Maldives at USD 214 million in 2020, Sri Lanka at USD 4.6 billion in 2019, Nepal at USD 7 billion in 2019, and Pakistan at less than USD 1.4 billion in 2023! (Kathuria, 2024). Few billion dollars in trade make SAARC a theoretical conundrum to be deciphered as a whole or individually. Geographically a continuity from northeast India, the ASEAN are very distant in every economic aspect. The figures for Myanmar are not considered reliable due to difficulties in collecting data in the country.

Does not the above reveal a deliberate political-institutional laggardness in SAARC with politics being template unlike ASEAN and EU where synchrony in matters economic are central rubric. As a trading bloc, SAARC lives by the old adage of flattering to deceive! Bearing a trepidation of the adage coming true is India's economic progress that is not reflected in increased revenue through trade and commercial opportunities keeping with times. A micro-macro linkage emergent in SAARC is of private entrepreneurs seeking identification with state personages and cosier equations with bureaucratic executors of complicated rules, changing with every dispensation at helm.

India as 'epitome' for SAARC has a thriving domestic economy where creation of new applications for digital trade find market of consumers in the hundreds of millions. Yet, taxation could be a disincentive for opaque reasons. Why? The taxation system internally is unbelievably complex and in a world where software technologies are influencing market trends and changes, India, instead of encouraging young digital entrepreneurs, has a tax on digital services, including creating new software at 18 percent under the much maligned General Sales Tax (GST) (Bhardwaj, 2023). As a country with established institutions of governance, to investors – domestic and global – the fluctuating methods of taxation are detriment to long term proposed investments. Required is a process of involving all states in agreeing on percentage of taxation to be levied on production made domestically to foster employment, an issue deciding electoral outcomes.

nych gospodarkach, znalazły się na straconej pozycji we własnym regionie geograficznym (Mukherjee i Malone, 2011). Południowoazjatyckie Stowarzyszenie Wolnego Handlu (SAFTA) obejmuje ponad 470 pozycji (Agreement on South Asia Free Trade Area, 2020), które mogą być przedmiotem handlu w regionie, przyciągając minimalne podatki importowe. Postrzeganie polityczne i niepewność wewnętrzna stały się determinantami zastoju, stając się balastem dla regionu, aby podobieństwa gospodarcze przetrwały ponad balistycznymi oświadczeniami osobistości pragnących powszechnego uznania za przeciwstawienie się „uosobieniu”. SAFTA jest porażką, ponieważ bardziej niż samozwańczy popularni politycy, nieelastyczna, sztywna i ortodoksyjna biurokracja ciężko pracowała nad regresem inicjatyw i wprowadzeniem zasad opodatkowania, absolutnie niezrozumiałych.

Pytanie, które się nasuwa, brzmi: skoro ASEAN jest piątą co do wielkości gospodarką świata po USA, Chinach i Japonii oraz Niemczech, której łączna wartość w 2022 r. wyniesie 3,6 bln USD (ASEAN Statistical Highlights, 2023), dlaczego SAARC pozostaje w tyle pod względem wszystkich parametrów – w szczególności gospodarczych i społecznych? W ramach SAARC handel Indii z Afganistanem wyniósł 453,7 mln USD w 2019 r., z Bangladeszem 7,9 mld USD w tym samym roku, Bhutaniem 1,43 mld USD w 2018 r., Malediwami 214 mln USD w 2020 r., Sri Lanką 4,6 mld USD w 2019 r., Nepalem 7 mld USD w 2019 r. i Pakistanem poniżej 1,4 mld USD w 2023 r.! (Kathuria, 2024). Kilka miliardów dolarów w handlu sprawia, że SAARC jest teoretyczną zagadką, którą należy rozszyfrować jako całość lub indywidualnie. Z geograficznego punktu widzenia, ASEAN jest bardzo odległy od północno-wschodnich Indii w każdym aspekcie gospodarczym. Liczby dotyczące Myanmaru nie są uważane za wiarygodne ze względu na trudności w gromadzeniu danych w tym kraju.

Czy powyższe nie ujawnia celowego opóźnienia polityczno-instytucjonalnego w SAARC, gdzie polityka jest szablonowa, w przeciwieństwie do ASEAN i UE, gdzie synchronizacja w sprawach gospodarczych jest centralną zasadą. Jako blok handlowy, SAARC żyje zgodnie ze starym porzekadłem, że pochlebstwo oszukuje! Postęp gospodarczy Indii, który nie znajduje odzwierciedlenia w zwiększonych przychodach poprzez handel i możliwości handlowe, niesie ze sobą obawy, że porzekadło to się spełni. Mikro-makro powiązania wyłaniające się w SAARC to prywatni przedsiębiorcy szukający identyfikacji z osobistościami państwowymi i lepszych relacji z biurokratycznymi wykonawcami skomplikowanych zasad, zmieniających się wraz z każdą dyspensą u steru.

Indie jako „uosobienie” SAARC mają dobrze prosperującą gospodarkę krajową, w której tworzenie nowych aplikacji do handlu cyfrowego znajduje rynek konsumentów liczony w setkach milionów. Jednak opodatkowanie może być czynnikiem zniechęcającym z nieprzejrzystych powodów. Dlaczego? Wewnętrzny system

In institutional behavioural terms, ASEAN and SAARC cannot be compared. ASEAN has seen the focus on economic approaches as the safest bet to stay clear of geopolitical shenanigans of US and China with a less influential Japan in the background. SAARC due to its lackadaisical behavior, as disgruntled grouping is easily manipulated by countries mentioned earlier. China's 'One Belt One Road' initiative with Xi Jinping at helm has witnessed US pushed to the background and a relatively quiescent India stitching together bilateral understandings with Australia and Japan.

Conclusions

India, as a global economic attraction due to its large population and exemplary success in a few economic sectors, appeals to the EU as a market with immense possibilities. ASEAN also wants an India geographically closer to establish a Common Economic Cooperation Agreement (CECA), to no avail so far. This critical article, while lauding India's economic progress in the last three decades, laments the prevailing incongruences that restrict economic growth. Irrational taxation rates coupled with obscurantist bureaucratic rules have caused departments in government to create administrative logjams. European integration theories leading to EU fall flat in South Asia owing to political differences encouraging domestic actors to fulminate for electoral reasons and continue same rhetoric of yesteryears, making political theorists exclaim, have things changed or aren't they the same!

A large bureaucracy with many departments working at cross purposes reveal an opacity entirely creation of administrative hierarchies, bypassing request for adaptation to changing economic templates, making decisions taken after lengthy processes where expertise of trading professionals and particularly realm experts in taxation laws of ASEAN and EU are not largely considered. For the EU and ASEAN, the limited Track II initiatives are deterrent to establishing

podatkowy jest niewiarygodnie złożony, a w świecie, w którym technologie oprogramowania wpływają na trendy i zmiany rynkowe, Indie, zamiast zachęcać młodych przedsiębiorców cyfrowych, nakładają podatek na usługi cyfrowe, w tym tworzenie nowego oprogramowania, w wysokości 18% w ramach bardzo złośliwego ogólnego podatku od sprzedaży (GST) (Bhardwaj, 2023). Jako kraj o ugruntowanych instytucjach rządowych, dla inwestorów – krajowych i globalnych – zmienne metody opodatkowania są szkodliwe dla długoterminowych proponowanych inwestycji. Wymagany jest proces angażowania wszystkich stanów w uzgadnianie procentowego opodatkowania produkcji krajowej w celu wspierania zatrudnienia, co jest kwestią decydującą o wynikach wyborów.

Pod względem zachowań instytucjonalnych nie można porównywać ASEAN i SAARC. ASEAN postrzegają skupienie się na podejściu gospodarczym jako najbezpieczniejszy sposób na uniknięcie geopolitycznych szaleństw USA i Chin, z mniej wpływową Japonią w tle. SAARC ze względu na swoje niefrasobliwe zachowanie, jako niezadowolone ugrupowanie jest łatwo manipulowane przez kraje wymienione wcześniej. Chińska inicjatywa „One Belt One Road” z Xi Jinpingiem na czele sprawiła, że USA zostały zepchnięte na dalszy plan, a stosunkowo spokojne Indie zawarły dwustronne porozumienia z Australią i Japonią.

Podsumowanie

Indie, jako globalna atrakcja gospodarcza ze względu na dużą populację i wzorowy sukces w kilku sektorach gospodarki, przemawiają do UE jako rynek o ogromnych możliwościach. ASEAN również chce, aby Indie były geograficznie bliżej, aby ustanowić Wspólną Umowę o Współpracy Gospodarczej (CECA), jak dotąd bezskutecznie. Ten krytyczny artykuł, chwalać postęp gospodarczy Indii w ciągu ostatnich trzech dekad, ubolewa nad dominującymi nieścisłościami, które ograniczają wzrost gospodarczy. Irracjonalne stawki podatkowe w połączeniu z obskuranckimi przepisami biurokratycznymi spowodowały, że departamenty w rządzie stworzyły administracyjne zatory. Teorie integracji europejskiej prowadzące do UE nie sprawdzają się w Azji Południowej ze względu na różnice polityczne zachęcające krajowych aktorów do pieniactwa z powodów wyborczych i kontynuowania tej samej retoryki z przeszłości, co sprawia, że teoretycy polityczni wykrzykują: czy coś się zmieniło, czy nie są tacy sami!

Duża biurokracja z wieloma departamentami pracującymi w różnych celach ujawnia nieprzejrzystość, całkowicie tworząc hierarchie administracyjne, omijając prośby o dostosowanie się do zmieniających się szablonów ekonomicznych, podejmując decyzje podejmowane po długich procesach, w których wiedza specjalistów handlowych, a zwłaszcza prawdziwych eks-

institutional frameworks with policy makers and subject experts a norm precedent before a treaty is signed by political leaders. The EU and ASEAN are struck by how over-centralisation has prevented states in India from establishing investment branches in other countries. China did this and its coastal provinces established their investment offices in many countries of EU and few countries of ASEAN. Contemporary regionalism is largely framed by a multidimensional identity created by the EU. India, however, invokes the bureaucratic assertion from Constitution that foreign policy is domain of the center and not states. Any question on provincial furthering of investments by domestic diaspora are stymied with invocation of Official Secrets Act 1923, Section 15, in particular!

The existence of this Act from colonial times reflects a legal morass that invites bureaucratic interference and wild speculations about proposed multinational investments in sectors, conveniently labeled 'security concern'. This is where the author argues that the micro-macro linkages or lack of it has to be made priority in decision-making on external economic issues, with states and center on same bandwidth. Is not foreign policy detached from market investment welcoming capital and technology leading to creating economic opportunities for many in the domestic market spectrum, or is everything with investment connotations to be seen as an economic threat with strategic implications? An overwhelming security first, an economy later has confused investors and countries with investing capital about India. This kind of reflexive bureaucratic behavior is regime neutral, and advertising India as global panacea to current global economic growth stasis requires a studied insouciance.

The negative aspects mentioned above are not surprisingly complemented by positive. A few affirmative facets with economic reforms of India creating a market very global in making purchasing choices from automobiles to stationary, for a large population with disposable income to buy essentials and transportation vehicles. This has a flip side, too. Most high-technology, software and global automobile companies have established themselves in India's coastal states and a couple of interior states where social, economic and educational parameters are better than the vastly populated inner states. The beginning of a large scale shift of unemployed and under-qualified is happening from inner parts to more wealthier states, where wages are higher than in the home state. Unlike China with its *hukou* where residence particulars are central to employment, India does not have an equivalent document to monitor and control internal migration. Economic reforms in India are accepted by entire political system with very few wanting to go back in time. This extremely positive spirit is to be seen when periodic elections are held, with economic

pertów w zakresie przepisów podatkowych ASEAN i UE, nie jest w dużej mierze brana pod uwagę. W przypadku UE i ASEAN, ograniczone inicjatywy ścieżki II zniechęcają do ustanawiania ram instytucjonalnych z decydentami politycznymi i ekspertami w danej dziedzinie, co stanowi precedens przed podpisaniem traktatu przez przywódców politycznych. UE i ASEAN są zaskoczone tym, jak nadmierna centralizacja uniemożliwiła stanom w Indiach tworzenie oddziałów inwestycyjnych w innych krajach. Zrobiły to Chiny, a ich nadmorskie prowincje założyły swoje biura inwestycyjne w wielu krajach UE i kilku krajach ASEAN. Współczesny regionalizm jest w dużej mierze kształtowany przez wielowymiarową tożsamość stworzoną przez UE. Indie jednak powołują się na biurokratyczne stwierdzenie z konstytucji, że polityka zagraniczna jest domeną centrum, a nie stanów. Wszelkie pytania dotyczące prowincjonalnego wspierania inwestycji przez krajową diasporę są hamowane przez powoływanie się na Official Secrets Act 1923, sekcja 15, w szczególności!

Istnienie tej ustawy od czasów kolonialnych odzwierciedla prawny gąszcz, który zachęca do biurokratycznej ingerencji i dzikich spekulacji na temat proponowanych wielonarodowych inwestycji w sektorach, wygodnie oznaczonych jako „troska o bezpieczeństwo”. W tym miejscu autor argumentuje, że powiązania mikro-makro lub ich brak muszą stać się priorytetem w podejmowaniu decyzji dotyczących zewnętrznych kwestii gospodarczych, z państwami i centrum na tej samej szerokości pasma. Czy polityka zagraniczna nie jest oderwana od inwestycji rynkowych przyjmujących kapitał i technologię, co prowadzi do tworzenia możliwości gospodarczych dla wielu na rynku krajowym, czy też wszystko, co ma konotacje inwestycyjne, ma być postrzegane jako zagrożenie gospodarcze o implikacjach strategicznych? Przytłaczające bezpieczeństwo na pierwszym miejscu, a gospodarka później zdezorientowało inwestorów i kraje inwestujące kapitał w Indie. Ten rodzaj refleksyjnego zachowania biurokratycznego jest neutralny dla reżimu, a reklamowanie Indii jako globalnego panaceum na obecny zastój wzrostu gospodarczego na świecie wymaga wystudiowanej bez troski.

Negatywne aspekty wspomniane powyżej nie są zaskakująco uzupełniane przez pozytywne. Kilka pozytywnych aspektów z reformami gospodarczymi w Indiach tworzy bardzo globalny rynek w dokonywaniu wyborów zakupowych, od samochodów po stacjonarne, dla dużej populacji z dochodem do dyspozycji na zakup podstawowych artykułów i pojazdów transportowych. Ma to również drugą stronę. Większość firm zajmujących się zaawansowanymi technologiami, oprogramowaniem i globalnymi firmami motoryzacyjnymi osiedliła się w nadmorskich stanach Indii i kilku stanach wewnętrznych, gdzie parametry społeczne, ekonomiczne i edukacyjne są lepsze niż w ogromnie zaludnionych stanach wewnętrznych. Rozpoczyna się zakrojony na

issues of employment for youth and rise in wages being constantly deliberated. The state-controlled, dictated, and implemented policies keeping domestic economy extremely poor has given way to an awareness of being one of the world's largest economies with potential to become actual.

In economic behavioral terms, while domestic India wants comprehensive economic development, politics within and in the neighborhood has constrained policy making looking beyond. A preference for 'bilateral' agreements has kept ECFA with ASEAN in the backwaters, metaphorically and physically! As Australia's sixth largest trading partner with bilateral trade being USD 46.5 billion in 2022, the CECA signed in 2011 and re-launched in 2021 is benchmark. India wishes the same for all members comprising EU and ASEAN, a primary reason why ECFA negotiations are stuck and India withdraws from ECFA with ASEAN in 2020 after apprehensions of China becoming the largest trading partner for all ECFA members and political discontinuities on the border issue with a belligerent China making an economic compact with 'other' unfavorable. Politics over rational economic wants in India is the main motivator for the title of this article with a question to highlight problématique.

szeroką skalę proces przenoszenia się bezrobotnych i niewykwalifikowanych pracowników z centrum kraju do bogatszych stanów, gdzie płace są wyższe niż w kraju pochodzenia. W przeciwieństwie do Chin z ich hukou, gdzie dane dotyczące miejsca zamieszkania mają kluczowe znaczenie dla zatrudnienia, Indie nie mają równoważnego dokumentu do monitorowania i kontrolowania migracji wewnętrznej. Reformy gospodarcze w Indiach są akceptowane przez cały system polityczny, a bardzo niewielu chce cofnąć się w czasie. Ten niezwykle pozytywny duch można zaobserwować podczas okresowych wyborów, w których stale dyskutuje się o kwestiach ekonomicznych związanych z zatrudnieniem młodzieży i wzrostem płac. Kontrolowana przez państwo, dyktowana i wdrażana polityka utrzymująca krajową gospodarkę w skrajnym ubóstwie ustąpiła miejsca świadomości bycia jedną z największych gospodarek świata z potencjałem, by stać się rzeczywistą.

Pod względem zachowań gospodarczych, podczas gdy Indie chcą wszechstronnego rozwoju gospodarczego, polityka wewnątrz i w sąsiedztwie ograniczyła kształtowanie polityki, patrząc dalej. Preferowanie umów „dwustronnych” sprawiło, że ECFA z ASEAN pozostała na uboczu, w przenośni i fizycznie! Jako szósty co do wielkości partner handlowy Australii z dwustronnym handlem wynoszącym 46,5 mld USD w 2022 r., CECA podpisana w 2011 r. i ponownie uruchomiona w 2021 r. jest punktem odniesienia. Indie pragną tego samego dla wszystkich członków, w tym UE i ASEAN, co jest głównym powodem, dla którego negocjacje ECFA utknęły w martwym punkcie, a Indie wycofały się z ECFA z ASEAN w 2020 r. po obawach, że Chiny staną się największym partnerem handlowym dla wszystkich członków ECFA, a polityczne nieciągłości w kwestii granicy z wojowniczymi Chinami sprawiają, że pakt gospodarczy z „innymi” będzie niekorzystny. Polityka nad racjonalnymi pragnieniami gospodarczymi w Indiach jest główną motywacją dla tytułu tego artykułu z pytaniem podkreślającym problematykość.

References:

1. Acharya, A. (2009). *Whose Ideas Matter?: Agency and Power in Asian Regionalism*. Ithaca: Cornell University Press.
2. Agreement on South Asia Free Trade Area (2020). Retrieved on 25 July 2024 <https://commerce.gov.in/wp-content/uploads/2020/05/safta.pdf>.
3. ASEAN Statistical Highlights (2023). Jakarta: ASEAN Secretariat.
4. Beeson, M., Stubbs, R. (eds.) (2012). *Routledge Handbook of Asian Regionalism*. Abingdon: Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780203803608>
5. Bersick, S., Stokhof, W. A. L., Velde, Paul van der et al. (2006). *Multiregionalism and multilateralism: Asian-European relations in a global context*. Amsterdam: Amsterdam University Press.
6. Bhardwaj, N. (2023). Digital Services in India: Tax Applicability and Compliance. *India Briefing*. Retrieved on 12 July 2024 <https://www.india-briefing.com/news/tax-digital-services-oidar-in-india-gst-applicability-and-compliance-22465.html/#:~:text=In%20India%2C%20services%20mediated%20by,of%20digital%20services%20in%20India>

7. Capie, D., Evans, P. (2003). 10. THE "ASEAN WAY". In (Ed.), *The 2nd ASEAN Reader*, 45-51. Singapore: ISEAS Publishing. <https://doi.org/10.1355/9789812305299-014>
8. Comprehensive Economic Partnership Agreement between the Republic of India and Japan (2020). Retrieved on 12 July 2024 https://commerce.gov.in/wp-content/uploads/2021/01/IJCEPA_Basic_Agreement.pdf#page=1&zoom=auto,-272,848
9. Constitution of India 26 January 1950.
10. Digby, S. (1982). The Maritime Trade of India. In T. Raychaudhuri & I. Habib (Eds.), *The Cambridge Economic History of India*. Cambridge: Cambridge University Press.
11. Economic Cooperation and Trade Agreement (2022). Retrieved on 12 July 2024. <https://www.dfat.gov.au/trade/agreements/in-force/iacepa/outcomes-documents>
12. Goff, P.M., Dunn, K.C. (eds.) (2004). *Identity and Global Politics – Empirical and Theoretical Elaborations*. New York: Palgrave Macmillan. <https://doi.org/10.1057/9781403980496>
13. Hettne, B., Inotai, A., Sunkel, O. (2000). *The New Regionalism and the Future of Security and Development*. Basingstoke: Palgrave Macmillan.
14. Joshi, V., Little, I.M.D. (1996). *India's Economic Reforms, 1991 – 2001*. Oxford: Clarendon Press.
15. Juego, B. (2015). *The Political Economy of the ASEAN Regionalisation Process*, Dossier: Understanding Southeast Asia, Berlin: Heinrich Böll Stiftung.
16. Kathuria, S. (2024). Toward a Durable India-Pakistan Peace: A Roadmap through Trade. *United States Institute of Peace*. Retrieved on 12 July 2024 <https://www.usip.org/publications/2024/06/toward-durable-india-pakistan-peace-roadmap-through-trade>
17. Katzenstein, P.J., Seybert L.A. (2018). Protean Power and Uncertainty: Exploring the Unexpected in World Politics. *International Studies Quarterly*, 62(1), 80-93. <https://doi.org/10.1093/isq/sqx092>
18. Kementerian K. (2023). *ASEAN Centrality, What does it Mean?* Indonesia.
19. Keynes, J.M. (2009). *Essays in Persuasion*. Bristol: The Economics Network.
20. Kindleberger, Ch.P. (1970). *Power and Money: The Economics of International Politics and the Politics of International Economics*. New York: Palgrave Macmillan.
21. Mahalanobis, P.C. (1962). *Talks on Planning – Indian Statistical Survey*. Mumbai: Asia Publishing House.
22. Mansfield, E.D., Milner, H. V. (eds.) (1997). *The Political Economy of Regionalism*. New York: Columbia University Press.
23. Mearsheimer, J. J. (1994). The False Promise of International Institutions. *International Security*, 19(3), 5-49. <https://doi.org/10.2307/2539078>
24. Mukherjee, R., Malone, D. (2011). From High Ground to High Table: The Evolution of Indian Multilateralism. *Global Governance: A Review of Multilateralism and International Organizations*, 17(3), 311-329.
25. Pierre, A. J. (1993). *Review of Multilateralism Matters: The Theory and Praxis of an Institutional Form*, by J. G. Ruggie. *Foreign Affairs*, 72(4), 152-153. <https://doi.org/10.2307/20045727>
26. Pike, S.M., Salomonsen, J., Tremlett, P.F. (Eds.) (2020). *Ritual and Democracy: Protests, Publics and Performances*. Sheffield: Equinox Publications.
27. Sachdeva, G. (2007). India and the EU: Boosting Relations through CECA. *Indian Foreign Affairs Journal*, 2(1), 44-60.
28. Söderbaum, F. Shaw, T. (2003). *Theories of New Regionalism*. London: Palgrave Macmillan. <https://doi.org/10.1057/9781403938794>
29. Szreter, S. (2002). The State of Social Capital: Bringing Back in Power, Politics, and History. *Theory and Society*, 31(5), 573-621.
30. The Official Secrets Act (1923). Retrieved on 12 July 2024 <https://www.indiacode.nic.in/bitstream/123456789/2379/1/A1923-19.pdf>
31. United States Mexico Canada Agreement replaced NAFTA (2018).
32. *World Economic Outlook* (2024). Washington: International Monetary Fund.

